

Editorial

Duminica a șasea după Rusalii

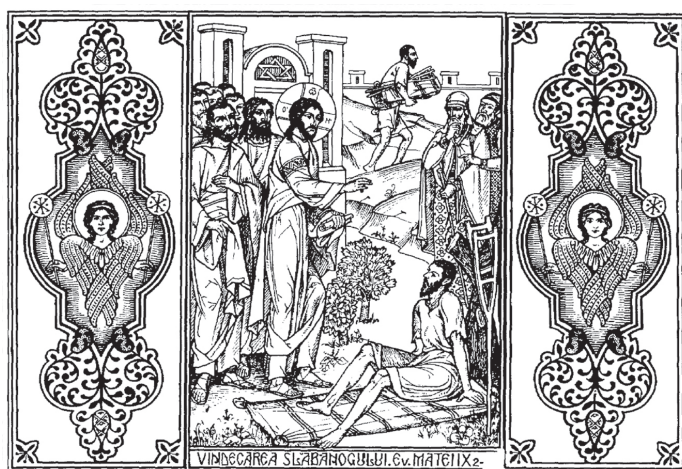
Sfânta Evanghelie citită în Duminica a șasea după Pogorârea Sfântului Duh ne pune spre cugetare o vindecare minunată pe care Domnul nostru Iisus Hristos o săvârșește în cetatea Sa, așa cum este numit orașul Capernaum, unde probabil exista o casă în care El poposea adeseori.

Mai întâi trebuie precizat că înainte de acest eveniment din Sfânta Evanghelie Mântuitorul fusese în ținutul gadarenilor, care înfricoșați pe de o parte, și speriați pe de alta, îi cer să plece din ținutul lor, fapt ce arată că frica îl poate duce pe om în situația de a-L refuza pe Dumnezeu, sau chiar la lepădare, așa cum s-a întâmplat cu Sf. Apostol Petru, care de frică s-a lepădat de trei ori cum că nu-l cunoaște pe Domnul. De asemenea, pierderea bunurilor materiale îl poate duce pe om la refuzarea lui Dumnezeu, pierdere cauzată fie de faptul că nu ne este îngăduit să ne ocupăm cu acestea ca simbol al înmulțirii păcatului, fie pentru a nu răsturna ierarhia lăsată de Dumnezeu în privința folosirii lor, punând mai presus cele materiale și trecătoare, care pot fi pierdute oricând, ca urmare a vreunei ispite, în detrimentul celor spirituale și veșnice.

Apoi, această lucrare minunată se săvârșește prin mijlocirea celor patru inși, care devin prieteni cu cel în suferință și îl duc pe acesta, biruind orice obstacol, în fața lui Dumnezeu, fiind și acesta un îndemn pentru cei care își fac prieteni, să ia aminte că prietenia adevărată este cea care se cunoaște la nevoie și cea care te aduce la Dumnezeu. Ca răspuns la această credință și jertfă făcută de cei patru, amintite prin cuvintele „văzând credința lor”, Domnul se adresează acestui slăbănog, paralizat trupest și sufletește, ca unui fiu: „Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale!”. Aceste cuvinte ara-

tă că înaintea lui Dumnezeu chiar și cel păcătos își păstrează demnitatea de fiu, chiar risipitor fiind, constituind un îndemn pentru fiecare păcătos să nu deznădăjduiască, ci să caute să se întoarcă cât mai grabnic către Părintele cel ceresc.

Un alt fapt important ce trebuie reținut este acela că Domnul mai întâi dăruiește vindecarea sufletească, adică îndepărtează cauza bolii, anume păcatul, arătând ca incorectă atitudinea omului modern ce caută să se vindece numai trupest.

Desigur că iertarea păcatelor stă numai în puterea lui Dumnezeu, și tocmai de aceea Mântuitorul a instituit o Taină specială numită Taina Mărturisirii, a Spovedaniei sau a Pocăinței, prin care omul are această posibilitate de a se vindeca mai întâi sufletește și apoi să caute vindecarea trupestă. Cărturarii în sinea lor îl acuză pe Domnul de blasfemie, de hulă la adresa lui Dumnezeu, din cauza faptului că ei nu credeau în dumnezeirea Lui, dar și aceasta arată dumnezeirea Lui, dincolo de minunea vindecării, pentru că numai Dumnezeu cunoaște ceea ce cugetă omul în mintea sa, și arată totodată că este mai grea vindecarea sufletească decât cea trupestă: „Și Iisus, știind gândurile lor, le-a zis: Pentru ce cugetați rele în inimile voastre? Ce este mai lesne? A zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Ridică-te și umblă? Dar, ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: Ridică-te, ia-ți patul și mergi la casa ta”.

O întrebare care s-ar pune în mintea noastră este de ce Domnul îi cere slăbănogului să-și ia patul, nu-i zice să-l arunce, ci să și-l ia? Aici este
(continuare în pagina 2)

Cuprins

Duminica a șaptea după Rusalii	2
Poezie creștină	4
Dați-le voi să mănânce!	6
Adormirea Maicii Domnului	8
Duminica a noua după Rusalii	10
Despre credință și fapte bune	12

Duminica a șaptea după Rusalii

De două mii de ani, oamenii nu încetează a se întreba cu privire la identitatea precisă a Mântuitorului lumii. „Cine este, oare, Acesta?” se întrebau contemporanii Săi (Mc. 4, 31), uimiți în fața minunilor pe care El le făcea. „Cine este Acesta?” se întreabă oamenii până astăzi, cu o presimțire adeseori nelămurită că de răspunsul la această întrebare atârână însuși destinul lor veșnic. „Cine este Iisus Hristos?” înseamnă de fapt a întreba deopotrivă „Cine este Dumnezeu?”, o întrebare fundamentală a existenței noastre.

Orbii din Evanghelia acestei Duminici Îl mărturisesc pe Iisus ca fiind „Fiul lui David”. Mărturisirea lor este corectă, dar insuficientă. „Fiul lui David” este doar un titlu popular pentru Mesia. Iisus este Mesia, de aceea am zis că mărturisirea lor este corectă. Dar, prin ceea ce este, El întrece speranțele iudeilor. În concepția lor, Mesia cel așteptat, Fiul lui David, cu toate prerogativele și darurile Sale, este totuși numai un om. Din zicerile Scripturii Vechi, ei nu descifrează taina dumnezeirii lui Mesia. De aceea, deși corectă, mărturisirea că Iisus este „Fiul lui David” este, în același timp, insuficientă.

Deși este recunoscut ca „Fiul lui David” de unii dintre contemporanii Săi, cum au fost orbii de care am amintit sau femeia cananeeancă (Mt. 15, 22) sau mulțimea la intrarea triumfală în Ierusalim (Mt. 21, 19), totuși niciodată în Sfintele Evanghelii Iisus nu folosește El Însuși pentru Sine acest titlu. Sf. Evanghelist Matei folosește acest titlu în chiar primul verset al Evangheliei Sale: „Cartea neamului lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam” (Mt. 1, 1). Face aceasta cu scopul evident de a sublinia adevărul Întrupării Domnului și, fiind conștient de insuficiența acestui titlu, autorul sfânt nu-l mai folosește niciodată în exprimările proprii, ci redă numai folosirea lui de către alții.

În această Duminică se pomenesc Sfinții Părinți de la Sinodul IV Ecumenic. Trebuie să spunem că Sinoadele Ecumenice se ocupă în mare măsură de taina Persoanei Mântuitorului. Formulele aprobate de Sinoadele Ecumenice au rămas ca unele dintre cele mai adecvate mărturisiri despre Hristos. Din faptul că Iisus S-a născut, a trăit pe pământ și a murit ca un

Duminica a șasea după Rusalii

(urmăre din pagina 1)

mărturia de minune pe care Domnul a făcut-o cu acesta, care înainte avea nevoie de cei patru să-l poarte cu patul, iar acum el și-l poartă singur, tămăduit fiind în mod deplin și întărit, așa încât să și-l poată duce singur, el care zăcuse atâta timp încât ar fi avut nevoie de recuperare, de ajutor, pentru a putea merge iarăși, deoarece mușchii și articulațiile i se atrofiaseră, și desigur pentru a nu uita de situația în care îl adusese păcatul și să se ferească de a mai cădea în aceeași stare din care fusese ridicat.

În acest sens Sfinții Părinți ne îndeamnă și pe noi să nu uităm din ce stare și din ce păcate, ne-a ridicat Dumnezeu, așa cum spune psalmistul David: „Că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea” (Ps. 50, 4), sau Sf. Apostol Pavel: „nu sunt vrednic să mă numesc apostol, pentru că am prigonit Biserica lui Dumnezeu” (I Cor. 15, 9); pentru a nu cădea în păcatul mândriei, uitând de păcatele pe care le-am făcut înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă acum le-am părăsit și astfel fiind ispitiți să ne considerăm drepti; sau al judecării aproapelui, pentru păcatele pe care și noi le-am făcut cândva, din care ne-am eliberat prin milostivirea lui Dumnezeu și la fel fiind ispitiți să-l judecăm pe cel care se află în situația în care am fost și noi, dar am uitat!

Pr. prof. Ionașcu Gheorghe

(predică la Vindecarea
slăbănogului din Capernaum,
Sf. Ev. Matei 9, 1-8, 1 august)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Fondator: Prof. Coană Mihai-Ionuț,
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Coană Mihai-Ionuț
- Pr. Tănăsie Marius-Olivian
- Pr. Prof. Ionașcu Gheorghe
- Pr. Prof. Păunescu Anghel-Nicolae
- Prof. Popescu I. Ionuț-Cătălin
- Groza Dumitra
- Buțu Monica și Radu
- Șomănescu Mihai
- Grigoriu Tiberiu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

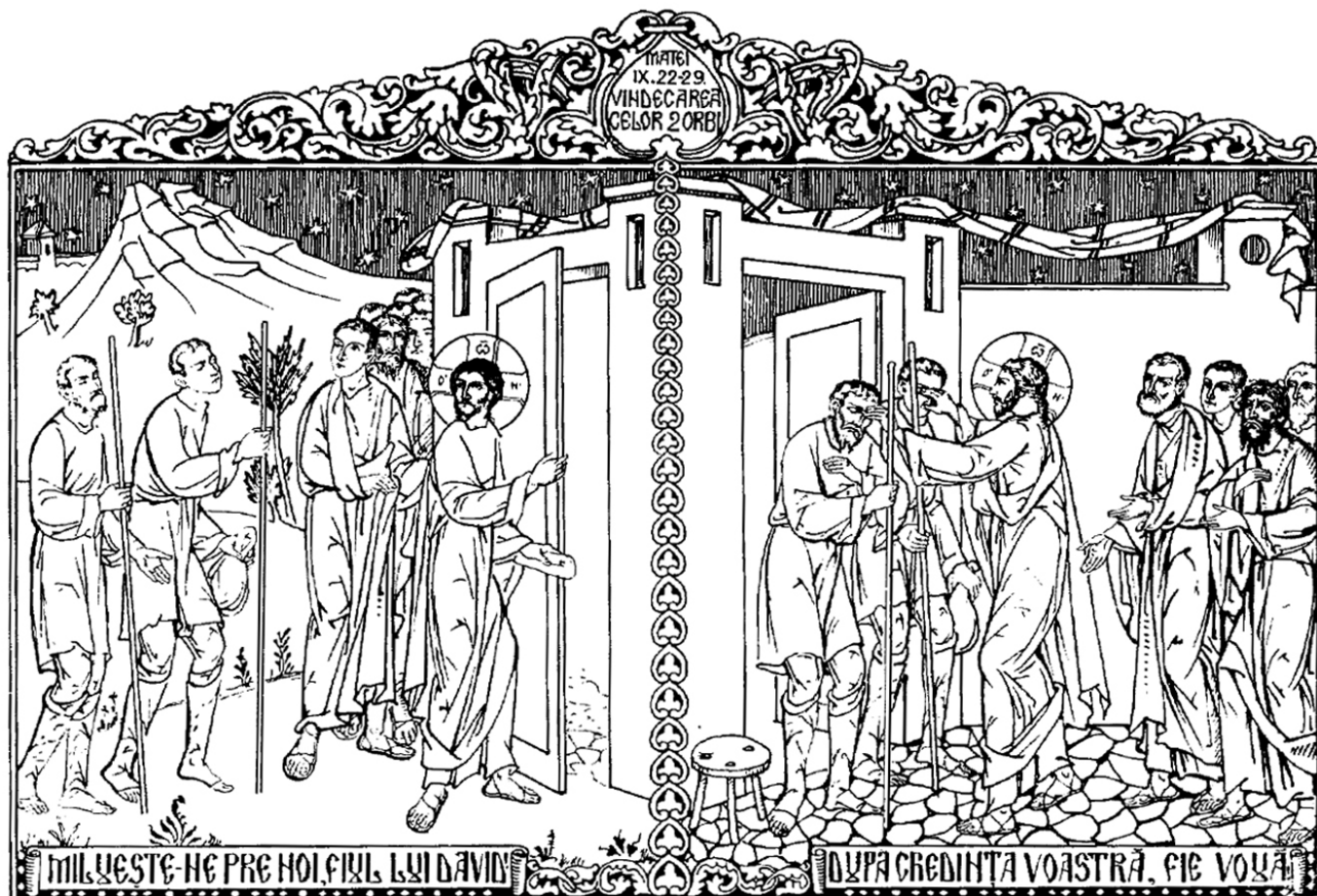
Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

om, unii au tras concluzia că Hristos este numai creatură, nu și Dumnezeu adevărat și veșnic. Așa au făcut unii eretici încă de la începuturile Bisericii, pe care Sf. Ioan nu ezită să-i numească „antihriști” (I In. 2, 22-23).

Dogma unirii ipostatice a fost definită la Sinodul al IV-lea Ecumenic (Calcedon, 451).

legem nimic din taina mântuirii. Sf. Grigorie de Nazianz explică foarte frumos aparentele contradicții ale afirmațiilor biblice despre Hristos prin întrepătrunderea celor două firi: „El a flămânzit, dar a săturat mii de oameni... S-a ostenit, dar este odihna celor osteniți... A fost îngreuiat de somn, dar a umblat ușor pe mare... Se

Acest Sinod s-a ținut împotriva monofizitismului (de la expresia greacă monophysis – o singură fire) lui Eutihie, care susținea că Hristos nu are decât o singură fire sau natură, cea dumnezeiască, ce a „înghițit” firea Sa omenească. Cât despre trupul lui Iisus, el n-ar fi fost luat decât în aparență. Sinodul a afirmat că în Iisus Hristos există două firi depline, cea dumnezeiască și cea omenească, unite într-o singură Persoană. Această Persoană (Ipostas) în care sunt unite cele două firi este Persoana Cuvântului veșnic. Firea umană a lui Hristos nu are ipostasul ei propriu, distinct, ci este asumată (enipostaziată) în Persoana divină a Fiului.

Dogma de la Calcedon – de fapt, învățătura dintotdeauna a Bisericii, pe care o reafirmă cu tărie acest Sinod – rămâne pe totdeauna ca o piatră de temelie a Bisericii creștine (Mt. 16, 18). Fără această învățătură fundamentală, nu înțelegem nimic din taina Sf. Scripturi și nu înțe-

roagă, dar ascultă rugăciunile. Este ca un Miel fără de glas, și totuși este Cuvântul... Este...rănit, dar vindecă toată neputința... Moare, dar dă viață” (Cuvântări XXIX, 20).

Trebuie să stăm neclintii pe piatra cea tare a credinței, așa cum ne-au predat-o Sf. Apostoli și Sf. Părinți! Să rămânem statornici în Biserica Sfântă și Dumnezeiască a celor 7 Sinoade Ecumenice, atât de disprețuită de cei nevrednici, dar iubită de Domnul și Mântuitorul ei! Numai așa vom fi „întemeiați” pe „piatra” de neînfrânt a credinței apostolice și, ca și Petru odinioară, vom da răspuns mântuitor de credință și de fapte bune la întrebarea „Cine este Iisus Hristos?” Amin.

Pr. Tănăsie Marius-Olivian

(predică la Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum,

Sf. Ev. Matei 9, 27-35, 8 august)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul (29 august, Post) Dumitra Groza

O zi tristă, zi de doliu,
Pentru neamul creștinesc;
Astăzi i s-a tăiat capul
Unui înger pământesc. (29 aug.)

Căci o crimă odioasă
În astă zi s-a petrecut,
Făcută de Irod Antipa
Un rege rău și decăzut. (an 30 d.Hr.)

Au trecut de-atunci ani mulți,
Două milenii, și an de an (pe 29 aug.),
Ne amintim cu tristețe
De un fiu al lui Satan;

Crud, aspru, dezumanizat,
Cu defecte nenumărate,
Lacom, bețiv și desfrânat
Și multe alte păcate.

N-a pregetat nicio clipă,
În a lua de soție
Pe femeia fratelui său (Filip),
Trăind în necurăție,

Cu Irodiada, care, și mai rea,
A cerut din răzbanare,
Capul lui Ioan, pe tipsie,
Un act de dezumanizare.

Irod Antipa, ca și tatăl,
Irod (cel Mare), ce are pe conștiință
Moartea celor 14 mii de prunci,
Uciși prin nesocotință.

A auzit el că S-a născut
În imperiu, un mare Împărat,
(De la cei trei magi, sosiți)
Cum Steaua i-a îndrumat

Și-atunci Irod cel crud și rău,
Egoist, nesăbuit, ambițios,
A poruncit să fie uciși copiii;
Cei de doi ani și mai în jos.

Credea el că va ucide,
Pe Cel mai mare Împărat;
Pe Mântuitorul lumii,
Dar Tatăl Sfânt L-a apărât.

Atunci, zeci de mii de mame
Au rămas cu sufletul gol,
Smulgându-li-se de la sân,
Al bătrâneții lor ajutor.

Astfel și Irod Antipa,
Moștenind pe tatăl său,
Egoist și viciat, l-a ucis
Pe îngerul lui Dumnezeu,

Că Sfântul Ioan Botezătorul
A fost trimis pe-acest pământ,
Să-ntoarcă lumea la credință
Prin faptă și prin cuvânt,

Ca să pregătească calea
Domnului Iisus Hristos
Și a venit din pustie
Unde-a supraviețuit miraculos.

În cetatea Iudeii Orini (Hebron),
Sfântul Ioan a fost născut;
Preotul Zaharia și Elisabeta,
La vârstă-naintată l-au avut.

Că prin multe rugăciuni
Și fapte bune au trăit,
Iar la bătrânețea lor
Visul li s-a îndeplinit.

Ca arhieru la Templu,
(Ierusalim) Zaharia a intrat
Să tămâieze Altarul,
Când Arh. Gavriil i s-a arătat.

Și i-a spus lui Zaharia,
Că l-a trimis Dumnezeu,
Să-i spună că peste 9 luni,
Se va naște Ioan, fiul său.

Știind el că sunt bătrâni,
În sinea lui s-a îndoit;
Cerând semn, pentru aceasta,
Glasul, rapid i-a pierit.

Și a rămas mut Zaharia,
Până când preoții au venit
Ca să-l taie-mprejur, a opta zi
Și să-i pună numele dorit.

La nume nu s-au înțeles,
Că ei voiau Zaharia,
Ca pe tatăl său, preotul,
Împărtășind toți bucuria.

Elisabeta prorocise,
Că pruncul, Ioan se va chema;
Și s-au mirat atunci cu toții,
Văzându-i hotărârea sa,

Că nimeni din neamul lor,
Acest nume nu a purtat,
Dar tot „Ioan” a scris pe tăbliță,
Și tatăl, când a fost întrebat.

Și a rostit Zaharia,
Ioan, în timp ce a și scris;
Și au sesizat cu uimire,
Că numele fusese prezis.

Prorocul Zaharia a văzut,
Cum Îngerul, cu foc l-a hrănit
Pe fiul său și că... „mare” va fi
Acest prunc, nu s-a mai îndoit.

Nu după mult timp, Zaharia,
Între templu-și-Altar a fost ucis,
Iar Elisabeta luând pruncul,
Să plece în pustie a decis.

A luat cu ea și o slujnică
Și-n pustie au locuit,
Dar fiind ea deja bătrână,
În scurt timp a și murit.

Cum a viețuit Ioan apoi,
Știe doar Bunul Dumnezeu,
Care S-a îngrijit să crească,
Cu înțelepciune Îngerul Său.

Cu haină din păr de cămilă
Și o curea de piele încins;
Mânca doar miere și lăcuste (Iacosta)
Și de multă credință era cuprins.

La vremea hotărâtă de Domnul,
Ioan, din pustie s-a arătat;
Învățând poporul să se pocăiască,
Că „vremea s-a apropiat”.

Și-i boteza Ioan în Iordan,
Cu „botezul pocăinței”;
Mulți evrei veneau la el,
Prin îmbrățișarea credinței.

El e întâiul Evanghelist,
Ce cuvântul Domnului a rostit,
Până când Iisus Hristos
La propovăduire a venit.

Intrând Domnul în Iordan,
Botezătorul s-a speriat,
Că Sfânta Treime, aici,
La Iordan i s-a arătat:

Tatăl i-a vorbit din ceruri,
Fiul în apa Iordanului era,
Iar Duhul Sfânt, ca un porumbel,
Peste Domnul Iisus, rămânea.

Ioan fusese înștiințat,
Că și pe Mântuitor Îl va Boteza,
Pentru a-L prezenta mulțimii,
Deși, personal nu-L cunoștea.

Chiar de-n pânțece a săltat,
Când Fecioara Maria a vorbit,
Elisabetei, în casa lui Zaharia (la Hebron);
Poate de la Domnul, „o lumină a venit”.

Când Sfântul Ioan boteza
În apele Iordanului,
Mulți evrei se strâneau
În preajma Prorocului.

Când intrau ei în Iordan,
Păcatele-și mărturiseau,
Căci, cu „botezul pocăinței”
Evreii se botezau.

Ioan le spunea cu voce tare,
Să renunțe ei la păcat,
Avertizându-i cu asprime,
Că „vremea s-a apropiat”,

Că „Cel ce vine după mine,
Cu Duh Sfânt va boteza,
Căruia nu sunt vrednic,
Cureaua-ncălțăminteii-a dezlega”.

„Cel ce m-a trimis pe mine
Să botez cu apă, mi-a spus:
„Peste Care vei vedea Duhul
Pogorându-se”... „Acesta e”... Iisus.

„Și am văzut și am mărturisit,
Că El este Fiul lui Dumnezeu”(1, 33-34),
Prezentându-l ucenicilor,
Care-au crezut în cuvântul său.

Când Ioan era în temniță
A trimis ucenicii la Domnul:
„Tu ești cel ce va să vină,
Sau să așteptăm pe altul?”

Și a înțeles Ioan că Însuși
Domnu-n Iad va coborî
Și că ușile închise ale Raiului,
Mântuitorul le va deschide.

Și va așeza cu cinste
Pe ai noștri protopărinți,
Împună cu toți dreptii
Și cu toți ceilalți sfinți.

Aceasta a fost rânduiala
Dumnezeiască, să se jertfească,
Ioan mai înaintea Domnului,
Ca celor din Iad să le vestească.

Mai mare între toți oamenii,
Născuți din femei pe pământ,
L-a numit Domnul pe Ioan,
Cunoscându-l că este Sfânt.

Ioan este și cel dintâi Apostol,
Care L-a văzut pe Duhul Sfânt
Când S-a pogorât la Iordan,
Peste Fiul, Dumnezeu-Cuvântul.

El L-a făcut cunoscut lumii,
Nu numai ca Mântuitor,

Ci și ca Luminător, și mai ales,
Ca un Drept Judecător.

Azi, îl slăvim ca Sfânt Proroc,
Al Noului Testament,
Ucis de necinstitul Irod,
La un nefast eveniment.

Că după ce trăise o vreme,
Cu soția sa după lege,
A luat el pe femeia fratelui,
Trăind cu ea-n fărădelege.

Marele Proroc, Ioan,
Nicum nu se rușina,
Să certe pe saducheii și farisei,
Iar pe Irod, public, a-l mustra:

„Nu ți se cade, îi zice,
Să ai pe femeia fratelui tău”,
Atrăgând asupra sa ura și mânia
Lui Irod, împăratul cel rău.

Ca să scape de mustrare,
Pe Ioan în temniță l-a închis
Și, dacă nu se temea de popor,
Imediat l-ar fi și ucis. (la Maherus)

Că Ioan era mult apreciat
De oamenii din popor,
Fiind considerat proroc
Și pentru ei mijlocitor.

Toți prorocii vestiseră
Sosirea Mântuitorului,
Dar ei plecaseră mai înainte,
De venirea Salvatorului.

Numai Sfântul Ioan a avut
Această imensă bucurie,
De-a fi înaintea-mergător
Celui ce-avea să ne fie

Calea, Adevărul și Viața,
Un scump și Sfânt Mântuitor,
Cel ce ne-a scos din Iad,
Venindu-ne în ajutor.

Ioan este luceafărul,
Înaintea Soarelui ceresc,
Mesagerul Sfintei Treimi,
Pentru neamul creștinesc.

El îl arată ucenicilor cu degetul:
„Iată Mielul lui Dumnezeu,
Care ridică păcatele lumii”...
Și ne-a salvat pe toți de cel rău.

Dar Ioan este Înainte-Mergător
Al Domnului, nu numai pe pământ,
Ci chiar și după moarte coboară
În Iad, cu toate că era sfânt,

Fiindcă Raiul fusese închis,
A mers și el la cei ce-au așteptat
Venirea Mântuitorului, mulți ani,
Și cu toții mult s-au bucurat.

Aflând vestea minunată,
Că Cel ce-i va scăpa a sosit,
Astfel, ei mulțumeau lui Dumnezeu,
Că promisiunea s-a împlinit,

Că le va trimite mângâietor,
Să spele păcatul strămoșesc
Al celor doi protopărinți,
Pentru tot neamul omenesc.

La aniversarea lui Irod
A făcut el mare ospăț,
Cu toți supușii importanți
Și au ajuns la dezmăț.

Îmbătându-se rău Irod,
Cu mintea îmbibată în alcool
Diavolul îi dirija gândirea,
Că deși avea cap, acesta era „gol”.

Și plăcându-i dansatoarele,
În special fiica fratelui său,
Salomeea, Irod era condus
De invidia celui rău.

A promis sub jurământ,
Că îi va da ca răsplată,
Până la jumătate din împărăție
Fiind de față lumea toată.

Neștiind ea ce să ceară,
A mers la Irodiada, mama sa,
Iar aceasta i-a sugerat,
Capul Lui Ioan, pe care îl ura.

A rămas puțin pe gânduri
Crudul și bețivul tiran,

Dar pentru că promisese, A cerut capul Marelui Ioan.	În persoana sa întruchipează Toate virtuțile Cerului, Ale Prorocilor, Apostolilor, După spusele Domnului.	Văzându-L pe Domnul Iisus, Intrând în apă la Iordan, „Eu trebuie să fiu botezat De Tine, a spus sfios Ioan”.
Și-a poruncit cu duritate, Capul Botezătorului pe tipsie Pentru a-i închide gura, Ce-l muștra; și-n nelegiuire să fie.	„Ce-ați venit să vedeți? Un proroc ?Da. Iată, Eu trimit Pe Îngerul Meu, înaintea Ta” Și Calea Domnului a pregătit.	El muștră aspru lăcomia, Fiind atât de înfrânat Și moare ucis de-un bețiv, Când Ioan , vin nu a gustat!
Dar n-au fost ei liniștiți, Că și cu capul tăiat, Continua muștrarea sa Și mult timp n-a încetat.	Pentru dreptatea dumnezeiască A pățit Ioan , cu bucurie, Înțelegând că Domnul Iisus Este „Cel ce va să vie”.	Deși curat ca lacrima, Este ucis de-un desfrânat, Care-a trăit în necurăție Și Legea Veche a încălcat.
De teamă că va învia, Știindu-l un mare proroc, Irodiada a dispus, ca trupul Și capul să nu fie la un loc,	Și îi va asigura lui viață Veșnică și-nvierea din morți, În ziua Înfricoșatei Judecăți Și ne va mântui pe noi toți.	Lăcomia, beția, desfrânarea, Sunt izvorul tuturor relelor, Ce duc la rele și mai mari Și la pierderea sufletelor.
Dând ea Sfântul Cap unor supuși, Ca să fie-n secret îngropat Și a stat mulți ani ascuns Până ce Capul a fost aflat.	Biserica îl prăznuiește Pe Sfântul Ioan de multe ori, În an, mai mult decât pe alți sfinți, Pentru alesele lui valori.	Beția și desfrânarea Aprovizionează regulat, Multe case de nebuni Cu pacienți ce s-au degradat.
Mai mult decât pe toți oamenii, Domnul Iisus l-a lăudat, Chiar decât pe Îngeri, Apostoli, Proroci, pentru că era curat.	Deși pare dur și intransigent Ioan este smerit, simplu, sfios, Delicat, plin de tandrețe, Îndatoritor, bun și afectuos.	Să-l rugăm pe Sfântul Ioan, Să mijlocească neîncetat Pentru îndreptarea noastră Și renunțarea la păcat.
A trăit pe-acest pământ, În deplină feciorie, În post, rugăciune, înfrânare Și în sfântă curăție.	El le-a cerut iudeilor, Să practice virtutea, să fie pioși Față de Dumnezeu, să fie drepi, Corecți, cinstiți și credincioși.	Să-l cinstim cum se cuvine, Pe Înainte-Mergătorul Domnului, acest Înger în trup, Știut ca, Ioan Botezătorul!
Se face asemenea îngerilor Și moare mucenicește, Pentru că a cutezat să spună, Că Irod în fărâdelegi trăiește.	Cu smerenie le spune evreilor: „Eu trebuie să mă micșorez, Iar El trebuie să crească”, La Iordan, după Botez.	(29 august 2020) Sursă foto: Sf. Evanghelie

Dați-le voi să mănânce!

Cuvintele Mântuitorului nostru Iisus Hristos pe care le-am introdus în titlu, au fost rostite cu prilejul înmulțirii pâinilor în pustie, eveniment relatat de *Sfântul Evanghelist Matei* (XIV, 14-22), minune amintită în fiecare an în *Duminica a opta după Pogorârea Sfântului Duh*. Evangheliile după *Marcu* și *Luca* precizează în plus față de *Evanghelia* după *Matei* că înainte de a vindeca pe bolnavii din mulțime și de a săvârși minunea înmulțirii pâinilor și a peștilor, Hristos Domnul a început să-i învețe multe (*Marcu VI, 34*), și le vorbea lor despre Împărăția lui Dumnezeu (*Luca IX, 11*). Aceasta ne arată că înmulțirea celor cinci pâini și a celor doi pești nu a fost precedată doar de vindecarea bolnavilor, ci și de predicarea *Evangheliei*. *Părintele Patriarh Daniel* spunea când se referea la această minune: *Hristos Domnul hrănește mai întâi sufletele oamenilor cu prezența Sa iubitoare, milostivă și cu lumina cuvân-*

tului Său, cu lumina Evangheliei Împărăției cerurilor. Această prioritate pe care Hristos o dă hranei spirituale are în Biserica Ortodoxă corespondență în practica postului înainte de împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului în Euharistie.

Văzând Domnul *popor mult, l s-a făcut milă de ei și a tămăduit pe toți bolnavii lor (Matei XIV, 14)*. Iată că Fiul lui Dumnezeu are milă și de trupurile oamenilor nu numai de sufletele lor. El se milostivește și de suferințele noastre trupești și le vindecă, uneori chiar înaintea tămăduirii sufletelor, știind că prin aceasta oamenii se întorc mult mai ușor la pocăință.

Ucenicii, văzând poporul obosit, flămând și însetat, și soarele asfințit, au cerut Mântuitorului să înceteze cuvântul de învățătură și să lase mulțimea să se întoarcă în satele lor ca să mănânce și să se odihnească. *Locul este pustiu și vremea a trecut;*

deci dă drumul mulțimilor, ca să se ducă prin sate să-și cumpere hrană (**Matei XIV, 15**). Oare au greșit ucenicii cu ceva prin aceasta? Părintele Ilie Cleopa tâlcuiește aceasta astfel: nu, nicidecum. Numai că ei cugetau mai mult omeneste decât duhovnicește. De aceea Mântuitorul a respins propunerea ucenicilor Săi prin aceste cuvinte: Nu trebuie să se ducă!, adică: Nu îndepărtați oamenii de la voi, că nu au unde se duce. Iată, sunt ca niște oi fără păstori. Sunt oboșiți, bolnavi, flămânzi și însetați trupește și sufletește și au nevoie de păstori buni, de cuvinte de mângâiere, de hrană duhovnicească. Nu trebuie să se ducă de la voi! Dați-le voi ca să mănânce!

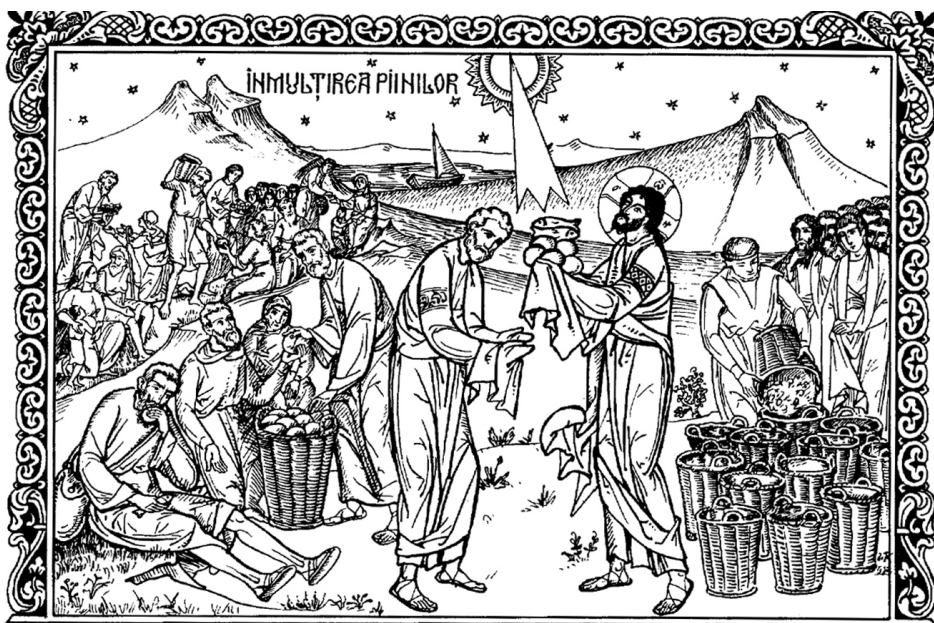
Îndemnul dați-le voi să mănânce! i-a surprins, pentru că ei nu aveau altceva de mâncare decât cinci pâini și doi pești, iar cei care trebuiau ospătați numărau cinci mii de bărbați, afară de femei și copii, ceea ce înseamnă că puteau fi peste zece mii de guri. Evanghelistul descrie, mai departe, mi-

minune a înmulțirii pâinilor adaugă: „Iar oamenii văzând minunea pe care a făcut-o, ziceau: Acesta este într-adevăr Proorocul Care va să vină în lume. Cunoscând deci Iisus că au să vină să-L ia cu sila ca să-L facă rege, S-a dus iarăși în munte, El singur” (**Ioan VI, 14-15**). Auziți? Să-L facă rege! Căci își vor fi zis în sinea lor: „Dacă acest Om poate înmulți pâinile (poate, așadar, asigura hrana poporului) să fie în fruntea noastră!”. Dar El nu venise pentru a fi împărat lumesc. De aceea S-a retras în munte, singur, întristat că cei de față, inclusiv ucenicii, au rămas doar la înțelesul material al minunii.

Cu mâhnire le spune a doua zi: „Mă căutați nu pentru că ați văzut minuni, ci pentru că ați mâncat din pâini și v-ați săturat”. (**Ioan VI, 26**). Așa se explică faptul că Iisus rostește de îndată o cuvântare, numită de exegeți „Iisus - pâinea vieții”, în care spune, la un moment dat: „Eu sunt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea

aceasta va fi viu în veci. Iar pâinea pe care Eu o voi da lumii este Trupul Meu. Cine mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el” (**Ioan VI, 51, 56**).

La auzul acestor cuvinte atât de „tari” mulți L-au părăsit. Ce vor fi crezut bieții oameni, obișnuiți să gândească doar fizic, material: „Cum adică, să fim mâncători de carne de om, precum canibali?”. Mai târziu, însă, ucenicii vor înțelege că este vorba de Sfânta Euharistie, Trupul și Sângele Domnului, pentru care se folosesc ca elemente materiale pâinea și vinul, ce se sfințesc la Sfânta Liturghie insti-

nunea săvârșită: înmulțirea pâinilor și a peștilor, săturarea tuturor celor de față și strângerea a douăsprezece coșuri cu firimituri (douăsprezece coșuri purtate apoi de apostoli ca mărturie a minunii, zice Sfântul Ioan Gură de Aur).

După ce Iisus a înmulțit pâinile și peștii, ucenicii au fost cei care le-au împărțit mulțimilor. Din mâna lor au primit hrana care i-a săturat, împlinindu-se, astfel, porunca Dați-le voi să mănânce!. Ca și în alte cazuri, nu trebuie să vedem în această minune doar o rezolvare de moment a unei trebuințe oarecare. Înmulțirea pâinilor are sens euharistic, anticipând, cum am menționat mai sus, Sfânta și Marea Taină a Euharistiei.

Părintele Profesor Vasile Gordon, referindu-se la minunea înmulțirii pâinilor, făcea următoarea remarcă: din dorința de a adânci acest înțeles euharistic al înmulțirii pâinilor apelăm la Sfântul Evanghelist Ioan, care după ce relatează aceeași

tuită de Iisus la Cina cea de Taină.

Părintele Nicolae de la Rohia spunea în **Falsul idealism** că „întotdeauna Domnul și-a manifestat grija pentru nevoia de pâine a oamenilor. I-a apărut pe apostoli când, fiindcă le era foame, au smuls spicele de grâu în zi de sabbat (Matei 12, 1 și urm.). A socotit că bine au făcut David și însoțitorii lui când, flămânzind, au intrat în casa lui Dumnezeu, în zilele lui Abiadar arhiereul, și au mâncat pâinile punerii înainte pe care nu se cuvenea să le mănânce decât preoții (**Marcu II, 25-26**). A săturat cu pâine o dată patru mii de bărbați și altă dată cinci mii, motivând minunea săvârșită astfel: „Milă îmi este de mulțime că sunt trei zile de când așteaptă lângă Mine și n-au ce să mănânce; și să-i slobozesc nu voiesc, ca să nu se istovească pe drum” (**Matei XV, 32**).

Iată cum grăiește și cum făptuiește autenticul Iisus: nu certându-i pe oameni că sunt

robi pântecelui și se gândesc numai la mâncare, nu dându-le povețe idealiste și îndemnându-i să se mulțumească cu hrana spirituală (și ușor l-ar fi venit să le ceară să nu uite că au ascultat cuvinte dumnezeiești), nu lăsându-i să se descurce cum vor putea, ci săturându-i din belșug (de au rămas o dată șapte și altă dată douăsprezece coșuri cu fărâmituri) și îngrijindu-se ca nu care cumva să leșine de foame pe drum. Dar la sfârșitul capitolului al 25-lea din *Evangelia Sfântului Matei*, unde e vorba de Înfricoșata Judecată, cum ni se spune că va proceda Fiul Omului întru slava Sa, cum va deosebi oile de capre, pe cei buni de cei răi, pe binecuvântați de osândiți, după care criteriu va efectua despărțirea? **După cum l s-a dat să mănânce când a fost flămând ori nu l s-a dat să mănânce când a fost flămând (criteriu desigur trivial în ochii „idealiștilor”).**

Domnul a luat fără greș aminte și în mod foarte deschis, foarte participativ la problema pâinii. Să fie oare această grijă pentru pâine – care-i și a noastră – mărturisire de robie a pântecului, de josnică preocupare animalică, de materialism grosolan?

Problema o rezolvă în mod definitiv, cred, Nicolae Berdiaev. *Problema pâinii*, spune marele gânditor, *problema pâinii pentru mine ca ins care, nu mă ascund, sunt lacom și cunosc tendința de a mă văicări și a fi nemulțumit, este, da, o problemă materială. Dar pâinea aproapelui meu*, continuă Berdiaev, *nu mai e o problemă materială ci*

o datorie spirituală. Să luăm aminte, înfiorați de respect, la schimbarea de registru tonal: **când sunt în joc eu cu nesațul meu, eu individul cârcotaș și pofticios, pâinea e o problemă. Când mă preocupă însă pâinea aproapelui meu, problema devine datorie, saltă de pe tărâmul material pe cel spiritual.**

Iată cel mai bun răspuns dat falșilor idealști. **Dacă în loc de a mă plânge pe mine, îi deplâng pe cei lipsiți, cârteala se prefacă în compătimire și ia cu totul altă înfățișare.** Și le mai amintim așa-zișilor idealști că Domnul nu ni se dă nouă spre consumare în idealitate și abstracțiune, ci la modul materialității: ca pâine și ca vin. Și ce sunt acestea de nu cele două elemente consubstanțiale vieții: pâinea (prea curatul Trup) pentru întreținerea vieții, vinul (scumpul Sânge) pentru veselirea și îndulcirea ei? Căci ființa omenească nu e făcută numai pentru a viețui, a exista (animalic) și a trudi, ci și pentru a se bucura de viață în chip conștient, a o gusta și proslăvi în ceasuri de odihnă și înălțare sufletească. Vinul simbolizează această caracteristică din urmă a ființei înzestrate cu duh și cu darul cuvântării. Pâinea și vinul, laolaltă și dual, alcătuiesc cumpăna vieții noastre, o metaforizează și totodată o explică, o condiționează”.

Pr. prof. Păunescu Anghel-Nicolae
(predică la Duminica a VIII-a după Rusalii,
Înmulțirea
pâinilor, Sf. Ev. Matei 14, 14-22, 15 august)
Sursă foto: Sf. *Evangelie*

Adormirea Maicii Domnului

Întru naștere Fecioria ai păzit, întru Adormire lumea nu ai părăsit, de Dumnezeu Născătoare; mutatu-te-ai la Viață, fiind Maica Vieții și cu rugăciunile tale, izbăvești din moarte sufletele noastre (Tropar)

Toate praznicele de peste an din Biserica lui Hristos cea dreptmăritoare, rânduite spre cinstirea sfinților, aduc mare bucurie duhovnicească binecredincioșilor creștini. Dar oricât de mare ar fi slavoslovla pe care o aducem sfinților, ea nu se poate asemana cu aceea pe care trebuie să o aducem lui Dumnezeu, Ziditorul sfinților. În ziua de 15 august **Biserica lui Dumnezeu cea dreptmăritoare prăznuiește și sărbătorește pe Împărăteasa tuturor îngerilor și a tuturor sfinților.**

Praznicul de astăzi este Praznic Împărătesc deoarece Împărăteasa a toata făptura se mută la cer. Praznicul mare al Maicii Domnului încheie, într-un fel, anul bisericesc. Căci anul bisericesc începe la 1 septembrie și prima sărbătoare mare e Nașterea Maicii Domnului; iar acum, în august, anul bisericesc se încheie cu acest praznic al Adormirii Maicii Domnului.

Cuvântul *adormire* are aici un înțeles cu totul și cu totul deosebit: pentru cei care adorm întru Domnul, care nu mor. Noi am înțeles moartea ca fiind plată a păcatului. N-ar fi fost în niciun chip moartea în făptura umană dacă n-ar fi fost păcatul. Totul ar fi fost doar o stare de jertfă și înviere. Vedem așadar că Adormirea Maicii Domnului trebuie privită ca fiind starea firească spre Înviere.

Maica Domnului este model al adevăratei libertăți, al sensului curat al vieții, model de cumpătare, de liniște sufletească, de angajare integrală a dăruirii pentru Dumnezeu. Pentru a înțelege mai bine semnificația acestui praznic, este bine a cunoaște cum s-a produs această mutare a Maicii Lui Dumnezeu.

Cu trei zile înainte de Adormirea Maicii Domnului, Prea Sfântul și Atotputernicul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos a trimis din cer pe Arhanghelul Gavriil ca să binevestească Maicii Lui mutarea ei la cele fără de grijă. Același dumnezeiesc Arhanghel care fusese trimis de Dumnezeu când i-a binevestit ei că va naște pe Hristos, Mântuitorul lumii, vine acum și-i vestește mutarea din această viață pământească la odihna cea veșnică și la slava și cinstea cea negrăită pe care o are în cer (Prolog, luna august, în 15 zile).

Venind Arhanghelul Gavriil, a adus el Prea Curotei Fecioare Maria, ca semn, o ramură de finic, după cum la Buna Vestire îi adusese un crin. Prea Sfânta Maică a lui Dumnezeu, înțelegând de la Arhanghelul Gavriil că trebuie să părăsească lumea și pământul acesta, s-a întors acasă cu multă bucurie și și-a gătit casa ei cu lumânări și cu tămâieri; și rugându-se, a ieșit din casă și s-a dus la muntele Măslinilor, unde avea adeseori obiceiul să se roage Prea dulcelui Său Fiu și Dumnezeului ei Iisus Hristos. Deci, ducându-se în Muntele Măslinilor și rugându-se Prea Sfânta Maică a

lui Dumnezeu, s-a făcut o minune mare și prea slăvită: măslinii și toți copacii de pe muntele acela, și toți pomii roditori de acolo, când s-a închinat Ea, s-au închinat și ei cu dânsa până la pământ. Și de câte ori se închina ea, și copacii se plecau până la pământ, în semn de cinste mare și de închinăciune adusă Prea Sfintei Maicii lui Dumnezeu, Maica Vieții. După aceasta, s-a întors acasă și s-a făcut un cutremur mare, încât s-a cutremurat locul unde era casa ei. Și ea a căzut la rugăciune și a aprins iarăși lumânări și tămâie, și a chemat pe toate sfintele femei împreună viețuitoare cu dânsa, pe sfintele mironosițe și pe prietenele ei, și le-a spus: „Iată, vremea a sosit ca eu să vă las, să mă duc la Fiul meu și Dumnezeul meu”. Și s-au întristat foarte și au plâns mult sfintele femei și mironosițele și toate acele sfinte văduve și fecioare care urmau Prea Sfintei Maici a lui Dumnezeu și învățăturilor ei. Minunea aceasta fiind urmată de o altă minune. Deodată s-a

făcut un vifor mare și un vânt puternic, iar acesta aducea pe norii cerului pe cei doisprezece apostoli (care veneau de la marginile lumii, unde fuseseră trimiși la propovăduire) să ia parte la cinstirea și îngroparea Prea Sfintei Fecioare Maria. I-a adus pe apostoli, pe nori, Însuși Dumnezeu Cuvântul, ca să dea mai multă cinste și slavă Prea Sfintei Sale Maici. Vedem așadar cât de importantă este porunca: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”.

Sosind aceia, ea le-a spus: **„Sfinții mei ucenici și ai Fiului meu Apostoli și ucenici, iată pentru care pricină v-au adus norii aici, la Ghetsimani. Eu trebuie să mă mut; am primit vestea de la Arhanghelul Gavriil să vă las, dar nu de tot, ci să trec la ceruri și de acolo să vă ajut”.**

Și au plâns toți dumnezeieștii apostoli, iar mai la urmă a venit marele apostol Pavel, care a început a plânge, zicând: „O, Maică a Vieții și a lui Dumnezeu Cuvântul, eu pe Dumnezeul meu Iisus Hristos în trup nu L-am văzut, dar pe tine văzându-te în trup, mi se părea că El Însuși petrece pururea cu noi și că-L văd chiar pe Dânsul. Și multă mângâiere am avut noi, apostolii, avându-te pe tine cu noi. Dar acum te duci și tu! Ai mare bucurie că te duci la bucuria veșnică. Dar noi ne și bucurăm, ne și întristăm. Ne bucurăm de bucuria ta, că te duci la acele preasfinte locuri și la veselia cea fără de margini, dar ne și întristăm că rămânem aici pe pământ fără vederea și fără blândețea ta, și fără sfintele tale povățuiri și sfintele tale rugăciuni cele prea puternice” (Prolog, luna lui august, în 15 zile). După aceasta Prea Sfânta Fecioară Maria le-a ținut ultimul cuvânt și le-a spus: **„Iată, eu mă voi culca pe patul meu și voi așeza trupul meu așa cum îmi va fi voia, iar voi așa să-l lăsați. Și zicând aceasta, și-a luat iertare de la toți cei de față, de la dumnezeieștii apostoli și de la sfintele femei, și făcându-și semnul Sfintei Cruci, s-a culcat pe pat, a închis ochii, a pus mâinile pe piept și și-a dat duhul.**

Îndată ce Prea Sfânta Maică și-a dat duhul ei preasfânt și preacurat în mâinile Fiului Său, toți orbii și toți ologii, șchiopii și bolnavii care veniseră acolo, din oraș și de pretutindeni de dimprejur, s-au făcut sănătoși! Mușii vorbeau, surzii auzeau, leproșii s-au curățit, șchiopii umblau, că așa a binevoit Prea Sfântul Dumnezeu și Mântuitorul Hristos, să cinstască Adormirea Prea Sfintei Sale Maici, cu minuni preaslăvite, ca să știe toți că nu a adormit o femeie de rând, ci Maica Cuvântului, Maica lui Dumnezeu, a Dumnezeului minunilor. Dumnezeieștii apostoli, îndată ce Maica Domnului și-a dat preacuratul ei suflet, au început să audă mii și milioane de cântări îngerești în văzduh, care laudau și cântau cântări pentru ieșirea Maicii Prea Sfântului Dumnezeu. Și au început a cânta și ei, ca și îngerii în văzduh. Și luând patul acela cu preacuratul și preasfântul trup al Maicii lui Dumnezeu,

au început să călătorească la Ghetsimani, ca să-l ducă acolo, să-l puie în mormânt. Și erau însoțiți de cântările îngeresti din văzduh, iar apostolii și mulțimea creștinilor și toți ucenicii lui Iisus Hristos cântau pe pământ. Și era o cântare comună a turmei celei cuvântătoare a lui Iisus Hristos de pe pământ și a celei înțelegătoare din cer, adică a îngerilor. Și petreceau și cerul, și pământul – adică și oamenii, și îngerii – pe Maica lui Dumnezeu la mormântul ei cel preasfânt. Mergând ei astfel și auzindu-se cântările și simțindu-se mireasma preasfântului trup umplând locurile pe unde treceau de bună-mireasmă, s-a trezit zavistia iudeilor; și unii dintre ei s-a dus cu mare îndrăzneală să dea jos de pe umerii apostolilor patul acela preasfânt. Ba unul dintre ei a îndrăznit chiar să se apropie și să puie mâinile pe preasfântul pat. Dar – o, minunile tale, Maica lui Dumnezeu! – toți cei care voiau să dea jos nășalia de pe umerii celor care o duceau au orbit și nu mai vedeau nici de unde au venit și nici unde mergeau! Iar celui care a îndrăznit – un evreu numit Antonie – să se atingă de acea preacurată nășalie pe care se afla preasfântul trup al Maicii lui Dumnezeu, i s-au tăiat lui deodată, cu mână îngerească nevăzută, amândouă brațele, rămânând lipite de nășalie, iar el a căzut jos leșinat și aproape mort. Și cerea iertare Maicii lui Dumnezeu și cei orbiți, și cel căruia i se tăiaseră mâinile. atunci, dumnezeiescul apostol Petru, luând de pe pieptul Maicii Domnului, de pe nășalie, ramura de finic pe care i-o adusesese Arhanghelul Gavril, a pus-o pe ochii celor orbiți și deodată s-au făcut sănătoși, și atingând cu ea mâinile celui căruia i-au fost tăiate de îngerul nevăzut, s-au prins mâinile înapoi! Și așa s-au salvat minunile preaslăvite ale Maicii Domnului. Aceasta i-a făcut pe toți să strige într-un glas: „Mare este Dumnezeu Iisus Hristos și mare este Prea Curata Lui Maică, Prea Sfânta Fecioară Maria!”. Mergeau cu toții împreună chiar și cei ce zavistuiău mai înainte, cântând și mărturisindu-și păcatele lui Hristos Dumnezeu, și căinându-se ei de greșeala cea mai dinainte, laudau pe Maica milostivirii, pe Maica Domnului, care nu ținuse păcatul lor, ci îi iertase pe toți și le dăduse vindecare.

Și ajungând la Ghetsimani, au pus preasfântul trup al Maicii lui Dumnezeu în mormânt de piatră nouă, care era întocmit de mai înainte, și punând piatra pe ușa mormântului, au auzit trei zile și trei nopți cântări îngeresti împrejurul mormântului Maicii Domnului.

Tot la această Prăznuire, s-a întâmplat un alt lucru minunat **Apostolul Toma**, care nu fusese nici la Învierea Domnului și de aceea nu crezuse că S-a arătat Mântuitorul Cel Înviat celor zece ucenici, a întârziat și acum, prin iconomie dumnezeiască. Și nu a fost adus pe norii cerului o dată cu toți ceilalți, ci pe dânsul l-a adus un nor după înmormântarea Maicii Domnului. De aceea era trist și mâhnit foarte, zicând: „**Oare pentru care păcate ale mele nu m-am învrednicit să mai văd o dată în trup pe Maica lui Dumnezeu? Pentru care păcat am fost zăbavnic cu credința și la înviere și am întârziat și acum, la adormirea Maicii lui Dumnezeu?**”. Și atunci a sfătuit Dumnezeu pe apostoli ca, prin sfat de obște, să deschidă mormântul Maicii Domnului, ca să sărute și Toma picioarele Prea Sfintei Maici a lui Dumnezeu, în sicriu, și să ia mângâiere și nădejde tare că este primită și propovăduirea Evangheliei lui Iisus Hristos de către el. Deschizând mormântul și sicriul Maicii Domnului – o, minunile tale, Maică a lui Dumnezeu! – **nu au mai aflat acolo trupul Prea Sfintei Fecioare Maria**, ci numai giulgiul singur, cum rămăsese și la Mântuitorul Hristos în mormânt, după Înviere, căci Prea Sfântul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos a luat cu trup cu tot pe Maica Sa cea Prea Sfântă la ceruri și a așezat-o la locul unde El știe.

Să-I mulțumim Domnului că, în grija Sa de pe Cruce și-n lumina izvorâtă din aceea, pe Maica Sa ne-a dăruit-o Maică și nouă! Iar ei să-i zicem, iară și iară: Bucură-te Mireasă, pururea Fecioară!... Amin.

Pr. Nicola Alin Constantin

Parohia Comoșteni, Jud. Dolj, Protoieria Băilești
(predică la 15 august, Sf. Ev. Luca 10, 38-42; 11, 27-28)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Duminica a noua după Rusalii

„Iar Iisus, întinzând îndată mâna, l-a apucat și a zis: **Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?**” (Mt. 14, 31)

Mai sus, au fost reproduse cuvintele rostite de Hristos lui Petru. Însă, înainte de a analiza aceste cuvinte, observăm cum mai întâi Mântuitorului l-a salvat pe Petru. Astfel, de aici, deducem că Dumnezeu ne oferă ajutorul Său chiar dacă n-avem o credință puternică în El. Însă, aceasta nu înseamnă că minunea e cea care naște credința. Adevărul e invers. Credința dă naștere minunii. Astfel, observăm că necredința noastră e cea care ne produce dificultăți. Din vina lor, primii oameni au păcătuit. N-au crezut cele spuse de Dumnezeu. Însă, Dumnezeu le-a oferit ocazia de a se îndrepta. În pericopa evanghelică de azi, am auzit că s-a

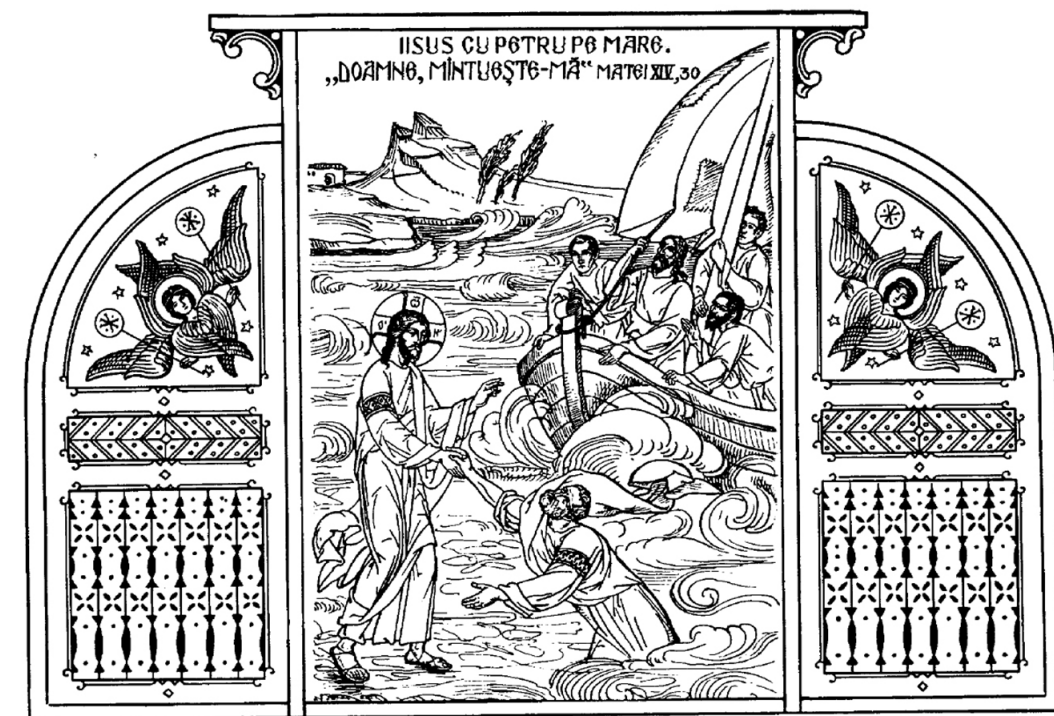
vorbit despre corabie. Ne amintim de arca lui Noe. Așa cum știm, biserica are formă de cruce. Însă, dacă unim laturile bisericii, vom avea o corabie. Cine să fie cârmuitorul corabiei (bisericii)? Bineînțeles că e Hristos. Un episod premurgător umblării pe mare e cel al rugăciunii lui Hristos făcute în singurătate. De ce a ales Hristos să se roage singur? În primul rând, Hristos a arătat că pentru orice facem sau primim trebuie să-I mulțumim lui Dumnezeu. În al doilea rând, Hristos ne învață că rugăciunea nu trebuie să fie făcută doar ca să ne vadă lumea. Să nu uităm că Mântuitorul i-a mustrat pe farisei pentru că se rugau doar ca să fie laudați de ceilalți oameni. Aceasta nu înseamnă că nu trebuie să ne rugăm în biserică. Însă, nu trebuie să cădem în niciuna dintre aceste două extreme. Nici să ne rugăm doar la biserică pentru a fi văzuți de ceilalți, uitând ca în restul timpului s-o facem. Dar

nici să ne rugăm numai acasă, spunând că această rugăciune poate să înlocuiască vreodată și pe cea de la biserică. Inclusiv Mântuitorul, atunci când săvârșea o minune, nu căută să Se laude. Chiar Îi ruga pe Apostoli și pe martorii minunii să nu spună la nimeni cele săvârși-te. Scopul minunilor Mântuitorului nu era reprezentat de dorința de a fi slăvit de oameni. El făcea asemenea minuni doar pentru că Își dorea, în mod sincer, să-i ajute pe cei care se aflau în nevoie. Pentru Hristos, fiecare dintre noi e la fel de valoros. Nu contează că suntem săraci. Nu e important dacă suntem bolnavi sau flămânzi. Ba, din contră, Mântuitorul oferă ajutorul tuturor oamenilor care se află în nevoie. De fapt, să nu uităm că atât de mult ne iubește Hristos, încât, pentru noi,

adevărat că Dumnezeu e milostiv, dar e și drept. Omul e mereu tentat să amâne. E timp mâine, foarte des auzim. Dar, această afirmație e nesigură. Nimeni nu ne poate garanta ziua de mâine. Să nu ne încredem prea mult în propriile forțe, ca, după aceea, când ne vedem neputincioși, să cerem ajutorul lui Dumnezeu, ca o ultimă posibilitate de salvare din necazul în care ne aflăm.

Credința noastră trebuie să fie puternică. Însă, aceasta nu trebuie s-o avem doar atunci când suntem în necaz. Dumnezeu nu trebuie să fie ultima speranță. El trebuie să fie prima noastră speranță. E adevărat că trebuie să apelăm și la ajutorul medicilor, atunci când ne aflăm în boală. E corect să apelăm la un salvamar dacă există o persoană

care se înecă. Însă, aceasta nu înseamnă că nu trebuie să ne rugăm. Nu putem să fim toți medici sau salvamari. Dar, fiecare dintre noi poate să fie acel „asistent” care oferă ajutorul său prin rugăciunea adresată Doctorului sufletelor noastre. Însă, putem să dăm acel „apel” plin de compasiune lui Dumnezeu pentru a-l salva pe cel în suferință. Însă, foarte mulți dintre noi se înecă în patimile acestei lumi. Totul începe cu mândria. Ne vedem așa de mari! Doar că din această cauză, vine un moment în care ajungem pe fundul mării. Totuși, dacă îi cerem lui Dumnezeu ajuto-

a ales să pătimească pentru a ne mântui pe toți. Apostolii „s-au înspăimântat” când L-au văzut pe Mântuitorul Care umbla pe mare. De ce? Aceștia credeau că nu poate să fie ade-vărat așa ceva. Evident că e imposibil așa ceva să se întâmple. Însă, asta se petrece doar dacă vorbim despre un simplu om. Însă, Mântuitorul e și Dumnezeu adevărat. Deși, săvârșise atât de multe minuni, această ultimă minune făcută de Hristos părea imposibilă. Să nu uităm că în ur-mă cu o săptămână, am auzit textul evanghelic care ne vorbea despre înmulțirea pâinilor. De aici, nu deducem că minunea aceasta despre care vorbim azi ar fi neînsemnată. Însă, abia la fi-nal, după săvârșirea minunii, apostolii au crezut cu adevărat că Mântuitorul e Fiul lui Dumnezeu. Chiar dacă Mântuitorul le spune că El e, totuși, Sf. Petru are nevoie de o dovadă mai puternică. O credință puternică nu se bazează pe îndoială. Credința are ca fundație încrederea necondiționată.

Totuși, Sf. Petru nu uită să-i ceară ajutorul lui Hristos, atunci când nu mai exista nicio altă posibilitate de salvare. Însă, niciodată, nu vom putea să așteptăm până în ultimul moment. Oamenii care sunt bolnavi și sunt aproape de moarte, strigă asemenea Sf. Petru: „Scapă-mă”. Însă, durerea cea mai mare e că amânăm ani de zile pocăința. Ne petrecem viața în diverse obiceiuri neortodoxe. Iar, la bătrânețe, cerșim clipe pentru a avea timp de pocăință. E

adevărat că Dumnezeu e milostiv, dar e și drept. Omul e mereu tentat să amâne. E timp mâine, foarte des auzim. Dar, această afirmație e nesigură. Nimeni nu ne poate garanta ziua de mâine. Să nu ne încredem prea mult în propriile forțe, ca, după aceea, când ne vedem neputincioși, să cerem ajutorul lui Dumnezeu, ca o ultimă posibilitate de salvare din necazul în care ne aflăm.

adevărat că Dumnezeu e milostiv, dar e și drept. Omul e mereu tentat să amâne. E timp mâine, foarte des auzim. Dar, această afirmație e nesigură. Nimeni nu ne poate garanta ziua de mâine. Să nu ne încredem prea mult în propriile forțe, ca, după aceea, când ne vedem neputincioși, să cerem ajutorul lui Dumnezeu, ca o ultimă posibilitate de salvare din necazul în care ne aflăm.

adevărat că Dumnezeu e milostiv, dar e și drept. Omul e mereu tentat să amâne. E timp mâine, foarte des auzim. Dar, această afirmație e nesigură. Nimeni nu ne poate garanta ziua de mâine. Să nu ne încredem prea mult în propriile forțe, ca, după aceea, când ne vedem neputincioși, să cerem ajutorul lui Dumnezeu, ca o ultimă posibilitate de salvare din necazul în care ne aflăm.

adevărat că Dumnezeu e milostiv, dar e și drept. Omul e mereu tentat să amâne. E timp mâine, foarte des auzim. Dar, această afirmație e nesigură. Nimeni nu ne poate garanta ziua de mâine. Să nu ne încredem prea mult în propriile forțe, ca, după aceea, când ne vedem neputincioși, să cerem ajutorul lui Dumnezeu, ca o ultimă posibilitate de salvare din necazul în care ne aflăm.

Să avem credință cât un grăunte de muștar măcar. Cine crede, nu poate să se îndoiască. Așa să ne ajute Dumnezeu. Amin.

Prof. Popescu I. Ionuț-Cătălin

(reflecție la Umblarea pe mare-potolirea furtunii,

Sf. Ev. Matei 14, 22-34, 22 august)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Despre credință și fapte bune

„Adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință” (Matei 17, 20)

Când omul va avea credință dreaptă și tare, unită cu fapte bune și mai ales cu rugăciune și cu post, unul ca acela poate, cu ajutorul lui Dumnezeu, să facă minuni mari și să primească de la El tot ce va cere, spre folosul sufletului lui și al altora.

Acest adevăr ni-l arată Mântuitorul nostru Iisus Hristos în Sfânta Evanghelie care s-a citit astăzi, prin următoarele cuvinte: „De veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo și se va muta și nimic nu va fi vouă cu neputință”

La aceste mărturii despre puterea credinței amintite de Sfântul Apostol Pavel din Vechiul Testament, putem adăuga și altele mult mai mari luate din istoria creștinismului, de la Hristos până astăzi. Prin credință, Fecioara Maria a primit vestea cea bună de la arhanghelul Gavriil și s-a învrednicit să nască în trup pe Hristos, Mântuitorul lumii. Prin credință, Sfântul Ioan Botezătorul a primit să boteze în apele Iordanului pe Fiul lui Dumnezeu și a văzut pe Duhul Sfânt ca un porumbel șezând deasupra Lui. Prin credință, pescarii galileeni au lăsat toate și, urmând lui Hristos, au devenit pescari de oameni. Prin credință, Apostolii au primit harul Duhului Sfânt și, cu puterea Lui, au vestit Evanghelia mântuirii în toată lumea. Prin credință, Pa-

vel, vasul alegerii, s-a convertit la Hristos pe calea Damascului și a ajuns cel mai mare apostol al neamurilor. Prin credință, Apostolul Petru a primit să fie răstignit la Roma, pe cruce, cu capul în jos, pentru dragostea lui Hristos, iar Sfântului Pavel i s-a tăiat capul.

Prin credință, zeci de milioane de creștini au primit cu bucurie să fie arși de vii, tăiați, sfâșiați de lei sau înecați în mare, pentru Evanghelie, strigând: „Suntem ucenici ai lui Hristos și fii ai lui Dumnezeu după dar și suntem gata să ne dăm viața și să trăim cu El în veci, decât să ne lepădăm și să ne osândim în iad!”. Prin credință, ucenicii Sfinților Apostoli și toți dumnezeieștii Părinți au mărturisit și au apărât

dreapta credință ortodoxă, prin cuvânt și prin minuni și au fixat-o definitiv în dogme și canoane la cele șapte Sinoade Ecumenice.

Prin credință, mulți creștini iubitori de Hristos au părăsit grijile și plăcerile lumii și s-au făcut călugări, sihaștri și sfinți prin mănăstiri, prin munți și prin crăpăturile pământului, ducând viață îngerească. Prin credință, nenumărați păgâni s-au convertit la creștinism și mulți păcătoși s-au pocăit și au devenit creștini desăvârșiți. Prin credință și dragoste pentru Hristos, casele creștinilor s-au transformat în biserici, fecioarele au devenit mirese ale lui Hristos, iar bărbații cu viață sfântă au ajuns mărturisitori ai ortodoxiei și slujitori vrednici ai sfintelor altare. Prin credință, după două mii de ani de luptă cu puterile întunericului, creștinismul s-a răspândit în toată lumea, biruind marile arme ale Satanei: necredința, sectele, desfrâul și ura dintre oameni.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să păstrăm și noi credința cea dreaptă, Ortodoxia, și să o încununăm cu faptele cele bune, rugăciunea, postul și milostenia. Amin.

Prof. Coană Mihai-Ionuț

(reflecție la Duminica a X-a după Rusalii, Vindecarea lunaticului, Sf. Ev. Matei 17, 14-23, 29 august)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

(Matei 17, 20). Apoi, arătând puterea cea mare a postului și a rugăciunii, zice: „Dar acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post” (Matei 17, 21).

Pentru a ne putea da seama de puterea credinței, vom aduce mărturia Sfântului Apostol Pavel, care, arătând multe din faptele credinței, zice: „Prin credință pricepem că s-au întemeiat veacurile cu Cuvântul lui Dumnezeu, de s-au făcut din nimic cele ce se văd... Prin credință, Enoh a fost luat de pe pământ ca să nu vadă moartea. Prin credință, Noe, luând înștiințarea de la Dumnezeu despre cele ce nu se vedeau încă, a gătit, cu evlavie, o corabie spre mântuirea casei sale... Prin credință, Avraam, când a fost chemat, a ascultat și a ieșit la locul pe care era să-l ia spre moștenire și a ieșit neștiind încotro merge... Prin credință, însăși Sarra a prins putere să zămislească fiu (deși trecuse de vârsta cuvenită), pentru că L-a socotit credincios pe Cel ce îi făgăduise. Prin credință, când născut Moise, a fost ascuns de părinții lui trei luni, căci l-au văzut prunc frumos și nu s-au temut de porunca regelui... Prin credință a părăsit Egiptul, fără să se teamă de urgia regelui, căci a rămas neclintit, ca unul care a văzut pe nevăzutul Împărat. Prin credință au trecut israeliții Marea Roșie, ca pe uscat, pe când egiptenii, încercând a trece și ei, s-au înecat” (Evrei 11, 3-29).